

МОЛИТВА

Сестра Шеріл К. Лент

Генеральний президент Початкового товариства

Вогник ЦСО для молодих дорослих • 9 вересня 2007 р. • Університет Бригама Янга

Я хотіла б розпочати сьогоднішнє обговорення з історії, яку ми всі дуже добре знаємо. Вона про юнака, який живе у мегаполісі. Багато в чому той нагадував міста, в яких ми живемо сьогодні. Те місто було людним, гомінливим, і його мешканці щодня клопоталися по роботі та розважалися, збентежені та напружені темпом життя навколо, від якого вони щосили намагалися не відставати. Те місто було наповнене спокусами. Багато голосів домагалось його уваги—голоси, які запрошували його віддатися примхам щодо речей, влади, слави і задоволень; які пропонували йому трохи надурити тут і трохи збрехати там; які спонукали його робити як усі.

Цей юнак часто ставав перед вибором. У нього була сім'я—така ж, мабуть, як і більшість наших сімей. У цієї сім'ї були сильні і слабкі сторони. Його батьки були порядними людьми, які серйозно ставилися до обов'язку навчати дітей вірних принципів і бажали, аби діти наслідували Господа. Це були батьки, які, мабуть, час від часу припускалися помилок, намагаючись цього досягти. Батько був носієм священства. Він був старанним у своїх обов'язках перед сім'єю і Церквою. Дехто з дітей у цій сім'ї були шанобливими і слухняними. Інші хотіли йти своїм шляхом і на свій розсуд—все як у наших сім'ях.

Цей юнак був таким, як і ви, юнаки, що зібралися цього вечора тут. Він був кмітливим, серйозним, шанобливим, старанним і слухняним. Він любив своїх батьків і рідних і він любив Господа. Він хотів, щоб його вибір був завжди правильним. Як більшість із вас, він прислухався до свого батька. Але це було важко. І з часом ставало дедалі важче. Слова його батька віддалили його від його друзів і навколишнього світу. Він хотів і мав сам знати, чи правда все те, чого вчить його батько.

Ми читаємо в Писаннях, як він це зробив і що сталося: “Маючи бажання пізнати таємниці Бога, отже я волав до Господа; і ось Він вплинув на мене, і пом'якшив моє серце, так що я повірив усім словам, сказаним моїм батьком” (1 Нефій 2:16).

Постаючи перед лицем ключових рішень у своєму житті, цей юнак у смиренні звертався до свого Небесного Батька в молитві й отримував відповідь на свою молитву. Цього юнака звали Нефій.

У житті Нефія виникала потреба робити вибір. Варіанти вибору були дуже схожі на ті, між якими ми вибираємо кожен день. І хоч наш світ може виглядати зовсім не так, як його, сили, що впливали на нього, були дуже подібні силам, що впливають на нас. Він мав зробити вибір між тим, що від світу, і тим, що від Господа. Такий вибір робимо і ми. Нефій вирішив довіритися розумом і волею рукам Господа. Він вирішив звернутися до єдиного істинного джерела істини й праведності в молитві; він вирішив послухати відповідь Господа і вирішив діяти за нею. Ця проста молитва не тільки відкрила двері до прекрасного життя, сповненого можливостей і благословень для Нефія, але і служить прикладом для нашого сучасного життя.

Нефій сам учив у 1 Нефій 19:23, що ми повинні “застосовувати усі писання до нас, щоб були вони нам на користь і в науку”. Тож сьогодні ми поговоримо про величний євангельський принцип, який продемонстрував Нефій. Ми поговоримо про молитву. Щоб зрозуміти його, ми звернемося до Писань і пророків. Ми “застосуємо” ці вчення до себе.

А в цей час подумайте про молитву у своєму житті, а також чесно і серйозно дайте відповідь на запитання, які я поставлю. Ці запитання такі: Про що мені молитися у своєму житті? Коли і як мені молитися? Коли я молось, то чи роблю це зі старанністю і вірою? Чи відчуваю я, що мої молитви почуті? Чи дійсно я вірю, що Господь відповість мені? Чи розумію я, як приходять відповіді на молитви? Чи впізнаю і чи приймаю я відповіді, навіть якщо вони не такі, які мені хотілося б отримати? Чи розумію я, що означає терпеливо чекати від Господа? Чи молось я із щирими намірами, впорядковуючи своє життя так, як на це вказують відповіді, які я отримую? Чи виконую я те, що сказано мені у відповідях?

Перед тим як відповісти на ці запитання, поговорімо про принцип молитви. Молитва, кажучи просто, це процес, під час якого ми можемо спілкуватися з нашим Небесним Батьком. І це двостороннє спілкування. Старійшина Річард Г. Скотт учив нас, “що молитва це божественний дар нашого Небесного Батька кожній душі” (*Ліягона*, трав. 2007, с. 8). Ким би ми не були, де б не були, якими б не були наші потреби або щоб ми не робили—ми не самі. У нас на небесах є люблячий Небесний Батько, який відповість нам, якщо ми тільки звернемося до Нього.

Молитва робить багато чого. Молитва—це один зі способів висловити вдячність. Вона приносить втіху і мир. Завдяки молитві ми можемо отримати свідчення. Вона допомагає нам розібратися в почуттях і думках, коли ми висловлюємо сумніви і бажання нашому Небесному Батьку. Вона може принести конкретні відповіді. Наш розум просвітлюється, оскільки одкровення дається через особисту молитву. З молитви починається покаєння, через молитву ми можемо дізнатися, що нас було прощено, і молитва може допомогти нам пробачити себе та інших. Молитва спрямовує. Вона може допомогти у прийнятті рішень.

Ми можемо отримати конкретну допомогу. Саме через молитву ми можемо знайти силу в душі й тілі. Молитва захищає від усілякої шкоди і зла. Через щирі молитви ми можемо здобути кожний духовний дар. Ми знаходимо відповіді на всі життєві запитання, коли молимося. Я знаю, що в молитві є цілюща сила—цілюща як у фізичному плані, так і в духовному.

У молитві бере участь особа—це ми з вами,—а також все Божество. Всі три члени Божества мають такі ролі: Коли ми молимося нашому Небесному Батькові в ім'я Ісуса Христа, нашого заступника, відповіді приходять від нашого Батька Небесного через Святого Духа. Саме через Святого Духа ми відчуваємо любов Батька і Сина.

Я хочу, аби ви знали, що я сама знаю, що ці принципи стосовно молитви істинні. Ми бачимо, що їх навчали в Писаннях і словах пророків. У мене є особисте свідчення про силу молитви, бо я отримала багато благословень у своєму житті завдяки їй. Але сьогодні я хочу поговорити про те, що ви думаєте про молитву у своєму житті, як ви користуєтеся цим доступом до сил небесних. Для цього повернімося до запитань на початку.

Про що мені молитися?

Перше запитання: Про що мені молитися у своєму житті?

Подумайте про те, на якому ви зараз етапі життя. Вас непокоїть те, що відбувається? Ви почуваетесь пригніченими чи спантеличеними? Переконана, що є виклики і сумніви. Які вони? У Книзі Мормона Амулек вчить нас про що ми повинні молитися. Ми будемо разом читати уривок, а ви слідкуйте, про що саме згадується. Ми читатимемо з Алма 34, вірші 17–26:

“Отже, нехай Бог дарує вам, мої браття, щоб ви могли почати розвивати вашу віру в покаєння, щоб ви почали звертатися до Його священного імені, так щоб Він мав милість до вас;

Так, волайте до Нього за милістю; бо Він владний спасати.

Так, упокорюйте себе і продовжуйте молитися Йому.

Волайте до Нього, коли ви в полях, так, за всі ваші отари.

Волайте до Нього у ваших домівках, так, за всіх ваших домочадців, і зранку, і опівдні, і ввечері.

Так, волайте до Нього проти сили ваших ворогів.

Так, волайте до Нього проти диявола, який є ворогом усієї праведності.

Волайте до Нього за врожаї ваших ланів, щоб ви процвітали в них.

Волайте за отари на ваших полях, щоб вони могли збільшуватися.

Але це ще не все; ви повинні вилити душі ваші у ваших комірчинах, і ваших таємних місцях, і у вашій пустині”.

Чи не дається нам тут підказки, про що ми можемо молитися? Як на мене, тут говориться, що нам потрібно молитися про все необхідне.

Алма молився про милість, щоби спастися. Він просив, щоби спокута мала вплив на його життя. Він каюся. Він молився про свою сім'ю, майно, процвітання. Він молився про захист від Сатани і спокус. Я гадаю, що коли йому сказали молитися в комірчині, таємному місці та його пустині, Господь мав на увазі не тільки місця, де він міг молитися, або, принаймні, не тільки місця. Гадаю, що Він також казав

Алмі піти в таємне місце свого серця і свого життя і молитися про всі особисті проблеми і слабкості.

Якщо ми застосовуємо Писання до себе, то можемо бачити багато об'єктів для своєї молитви. Для вас це може включати навчання, пошуки професії, пошуки і зустріч гідного і, можливо, вічного супутника. А як щодо заснування своєї сім'ї і свого дому? А як щодо свого здоров'я? А як щодо особистої гідності? Чи може це включати ваше особисте свідчення, ваше бажання знати, як саме ви повинні служити Йому і потребу в покайнанні, потребу у зміцненні від спокуси? Чи включає це молитву, щоби Святий Дух вів вас у всьому?

Коли ми молимося, то повинні не просто просити про те, чого хочемо. Ми повинні розуміти, що маємо молитися про те, чого хоче Господь, адже це є найкращим для нас. Коли ми робимо так, то, відверто кажучи, віддаємо Йому своє життя. Ми кажемо: "Самому мені це не під силу. Я не хочу робити це сам. Я зроблю так, як Ти скажеш".

Де і як я можу молитися?

І це приводить нас до другого запитання: Де і як я можу молитися?

Звісно, ми молимося регулярно, чого всіх нас було навчено,—особисті молитви ввечері і вранці. У нас є сімейні молитви і молитви, що супроводжують наші зібрання. Це перші молитви, яких нас навчили. Якщо ми проявимо необережність, вони можуть стати рутинними і навіть заученими.

Як часто ми швидко промовляємо коротку ранкову молитву, а потім підстрибуємо і вибігаємо за двері, більше не згадуючи про неї? Як часто ми засинаємо під час вечірньої молитви, або навіть пропускаємо її, бо просто стомлені? Якщо ми подумаємо добре, до Кого ми звертаємося, коли молимося, та скільки Він зробив для нас і наскільки ми залежні від Нього, це дасть нам хвилинку для роздумів. Миті розмірковування під час молитви дадуть Духові можливість звернутися до нас.

Сімейні молитви можуть мати сильний ефект. Вони можуть об'єднати рідних і зміцнити їх у важкі часи. Вони можуть захистити. Вони можуть принести втіху і мир. Коли наші діти служили на місії, ми вираховували різницю в часі між домом і місією, а потім вираховували о котрій годині за їхнім часом ми молимося сім'єю вдома, щоб вони знали, коли саме ми молимося за них. Кілька з них каза-

ли, що дуже явно відчували ті молитви і були зміцнені ними в годину потреби.

Але в Писаннях нас учать, що такі формальні молитви—це не єдиний спосіб, у який ми можемо звернутися до Небесного Батька. В Алма 34:27, ми читаємо: "Так, і коли ви не волаєте до Господа, нехай ваші серця будуть сповнені, спрямовані в молитві до Нього постійно за ваш добробут".

Ми завжди можемо молитися в серці. Що це означає?

Мені здається, що це такий настрій, коли ти тянешся душею до небес, до Небесного Батька. Це миттєве, але сильне почуття: "Дякую!", "Будь ласка, допоможи мені!", "Як мені вчинити?", "Що сказати?", "Мені так шкода!" Це—прагнення втіхи, сили і проводу, коли ви в гушавині подій. Це—почуття радості через щось прекрасне. Це—визнання того, що Святий Дух діє в твоєму житті. Це—відкриття серця для постійного спілкування. Такий спосіб молитви може бути настільки постійним, наскільки ми зробимо його таким. Ми контролюємо його своїми діями, оточенням і ситуацією в нашому серці.

Що може зупинити це? Гучна музика і постійне прослуховування музики (навіть хорошої) може стати шумом, який заважатиме молитовній думці навіть сформуватися. Оточування себе хаосом, метушнею і бентеженням може стримати Духа. Стаючи надто зайнятими і перевантаженими буденним життям, ми можемо не звертати уваги на Небеса. Опиняючись там, де не може перебувати Дух, ми заблокуємо свої молитви. Дозволяючи недоречним і потворним образам увійти в наш розум через те, що бачимо в Інтернеті, фільмах, по телебаченню або читаємо, ми ламаємо наш зв'язок з Небесами. Злість, роздратування і нетерпимість до інших може зачинити наше серце.

"Але,—ви можете сказати,—це все є частиною нашого буденного життя. Як же уникнути цього?" Мені здається, що все це може бути частиною нашого буденного життя лише тоді, якщо ми дозволимо це. Контроль у наших руках, або принаймні може бути в них.

Дуже важливо, щоби кожен з нас проаналізував своє життя і те, що слід зробити, аби заслуговувати на благословення небес. Ми побачимо, наскільки близькими є небеса, якщо просто потягнемось до них. І сам цей акт допоможе нам встановити гармонію з духовним у житті. Чим ближче ми до

Духа, тим більше відкривається наше серце і лине до Небесного Батька. Молитва серця тримає мене ближче до Господа, ніж будь-що ще з мого боку. Я можу помолитися будь-де і будь-коли. Це—рятівний канат для мене.

Чи молюся я зі старанністю і вірою?

Наше наступне запитання: Коли я молюся, чи роблю це зі старанністю і вірою?

Повернімося до Алма 34:17–27. Весь цей уривок Писань вказує, що ми повинні проявляти старанність і віру. Зверніть увагу на слова: “розвивати вашу віру”, “звертатися до Його святого імені”, “волати до Нього”, “вилити душі ваші”, “спрямовані в молитві”. Це не просто поспішна данина обов’язку.

Усі молитви повинні виходити з глибин нашого розуму і серця. Наскільки образливим повинно бути для Господа, Який стільки віддав, Який готовий дати будь-яке благословення, що є доцільним для нас, коли ми швидко промовляємо молитви, або засинаємо під час них, або блукаємо думками, або наші слова буденні і в них немає поваги, наприклад, коли використовуємо *ти* і *твоє* замість *Ти* і *Твоє*. Як часто ми взагалі забуваємо про Нього, доки не настає крайня потреба?

Іноколи наші молитви є невідкладним благанням про допомогу. Я пам’ятаю одну свою таку молитву, коли загубився мій трирічний син. Він грався з іншими дітьми на подвір’ї. Я відвела від нього погляд лише на мить, щоб перевірити немовля. Але він зник.

Я негайно відчайдушно помолилася про допомогу. У мене виникла думка, що він у басейні квартирного комплексу в трьох кварталах від дому.

Він ніколи не ходив до того басейну. Він навіть ніколи не ходив до того комплексу. Басейн прилягав до будинку і весь час був зачинений. Він навіть не знав, що він там є. Але почуття було сильним. Я побігла і прокричала моєму 10-річному синові на велосипеді, щоб він чимскоріш мчав до басейну. Коли він прибув туди, то знайшов свого братика і ще одного хлопчика того ж віку, який *знав* про басейн, які тільки-но залізли в басейн з мілкого боку. На них був одяг і взуття, і, хоча двері були відчинені, поруч нікого не було.

Деякі молитви є невідкладними, і відповідь на них потрібна негайно! На щастя, не всі молитви такі.

Якщо ми регулярно схиляємося перед Господом у молитві, Він буде поруч, коли знадобиться негайно.

Старанна молитва ніби свідчить про віру в те, що на молитву прийде відповідь. Віра для декого з нас є простою і дитячою. Вона може бути народженою без любові або бути такою, що ще ніколи не пізнавала випробувань. Для більшості з нас віра—це щось таке, над чим ми повинні постійно працювати. Можливо, ми здобули велику віру завдяки одному досвіду, але як тільки її випробувано, нам немовби знову доводиться вчитися по-справжньому довіряти Господу. Але я обіцяю вам, що якщо ви будете молитися з вірою в те, що є Небесний Батько, що Він любить вас і що Він може відповісти на всі молитви, ваша віра зросте і зміцниться і тоді прийде час у вашому житті, коли ви знатимете, що це так. Вірування—це початок віри.

Чи справді я вірю, що мої молитви почуті і на них буде відповідь?

Наступне запитання: Чи справді я вірю, що мої молитви почуті і що Небесний Батько відповість мені?

Я хочу розповісти вам про молитву одного хлопчика. Його звать Брейден. На той час він був дуже маленький—п’ять чи шість років. Він читав Книгу Мормона із сім’єю. Члени сім’ї читали щодня кілька віршів, а тоді разом молилися.

Одного дня вони прочитали вірш з Мороній 10:4: “І коли ви отримаєте їх, я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім’я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа”.

Того дня була Брейденова черга молитися. Він почав молитву у звичний спосіб, тими ж самими словами, але тоді він сказав дещо інакше. Він сказав: “Небесний Батьку, чи істинна Книга Мормона?” Потім він зупинився. Пауза була настільки довгою, що батько поглянув на нього, чи не потрібно йому допомогти закінчити молитву. Але допомога йому була не потрібна. Він просто сказав: “Дякую, Небесний Батьку!”, і закінчив молитву. Дух увійшов у той дім і свідчив усій сім’ї про істинність Писань. Його молитва була з простою, прекрасною вірою.

Ви—діти Бога, такі як і Брейден. Ви безцінні для Нього. Він неодноразово заповідав нам у Писаннях “молитися завжди”. Він здійснив спокуту, щоби

повернути нас додому. Чому б Йому не відповісти на наші молитви? Він відповість, я обіцяю! Але, можливо, ми не в Господі сумніваємося. Можливо, ми сумніваємося у власній гідності. Можливо, справа в тому, що ми не розуміємо, як Бог відповідає на наші молитви.

Щоби краще зрозуміти і відповісти на те, як Небесний Батько відповідає на наші молитви, об'єднаймо це запитання з трьома наступними, а саме:

“Чи розумію я, як приходять відповіді на молитви?”

“Чи впізнаю і чи приймаю я відповіді, навіть якщо вони не такі, які мені хотілося б отримати?”

“Чи розумію я, що означає терпеливо чекати від Господа?”

Якщо ми підготовлені через особисту гідність, Небесний Батько завжди відповідає на наші молитви. Будь ласка, зверніть увагу на слово *підготовлені*. Нам слід щосили намагатися бути гідними Господніх благословень.

Президент Гарольд Б. Лі сказав: “Прагнучи певного благословення, ви маєте не лише ставати навколішки і молитися про нього. Підготуйте себе в усіх можливих аспектах, щоби ви були гідними отримати благословення, якого прагнете” (*Stand Ye in Holy Places* [1974], 244).

Ми маємо бути близькими до Духа, щоби знати, про що молитися, і бути здатними розпізнавати Його відповіді. Але це не означає, що нам треба бути досконалими чи майже такими, щоби молитися й отримувати відповіді. Це тому, що молитва є одним зі способів, яким ми можемо покаятися, і одним зі способів, якими ми можемо вдосконалюватися.

Небесний Батько не тільки відповідає на наші молитви, а й завжди робить це так, щоби це благословило нас навечно. Це абсолютно вірний принцип. Але є багато способів відповіді на наші молитви. Він може сказати “так”. Може сказати “ні”. Або— “не зараз”. Іноді нам може здатися, що Він взагалі не відповідає, тому що ми не можемо розпізнати відповідь. Ми повинні довіряти Господу і довіряти Його розкладу. Ми маємо навчитися розпізнавати відповіді, коли вони даються.

Деякі відповіді приходять поступово, щоби зміцнити нашу віру. Старійшина Даллін Х. Оукс сказав: “Ми не можемо силоміць впливати на духовні речі. Так повинно бути. Мета нашого життя—отримувати

ти досвід і розвивати віру—не здійсниться, якщо наш Небесний Батько негайно даватиме відповідь на кожне запитання чи направлятиме кожен наш крок” (*The Lord's Way* [1991], 36).

Деякі відповіді уже було дано, і Господь вважає, що нам слід діяти згідно з ними. Іноді ми просимо допомогти вибрати між двома рівноцінно хорошими рішеннями, і Господь дає нам шанс скористатися даною Богом силою свободи волі.

Можливо, жадаючи отримати конкретну відповідь на молитву, ми не поспішаємо віддати своє життя в руки Господа і прийняти дану нам відповідь. Ми хочемо те, чого хочемо, і хочемо це зараз!

Можливо, наша проблема в тому, що ми не розуміємо, як приходять відповіді. Ми знаємо, що відповіді на деякі молитви приходять надзвичайним шляхом, наприклад, Перше видіння Джозефа Сміта, але у більшості випадків відповіді приходять більш спокійним чином. В Ученні і Завітах 8:2–3 ми читаємо про два шляхи, у які Господь відповідає на наші молитви:

“Так, знай, Я скажу тобі у твоєму розумі і у твоєму серці, через Святого Духа, Який зійде на тебе і Який буде жити у твоєму серці.

Тепер ось, це є дух одкровення”.

Перший згаданий шлях—це через наш розум. Ці відповіді приносить спокійний тихий голос Святого Духа у вигляді думок, ідей—знання. Це може бути спалах натхнення, яке ми одразу усвідомимо, або це можуть бути ідеї, які ми повинні будемо обдумати і розвинути з часом. Як правило, вони супроводжуються приємними відчуттями.

Другий шлях—це через наше серце. Він більше стосується наших почуттів. Ми можемо мати погані, сплутані почуття, які попередять нас, що відповідь—“ні”. Або почуття можуть бути приємними, спокійними, ствердними і втішаючими. Такі почуття означають, що відповідь—“так”. Іноді ці почуття за насиченістю порівнюють з паланням, або ж почуття може бути дуже тонким.

Ключові принципи тут полягають у тому, що нам було заповідано молитися нашому Небесному Батькові. Він чує кожну молитву. Він відповість з найкращою користю для нас. Знаючи про це в глибині свого серця, ми не розчаруємося і не відвернемося від Нього. Якщо відповідь не з'являється негайно, ми залишимося вірними і непохитними,

постійно молячись, щоби знайти Його шляхи. Дух може допомогти нам і ми навчимося розрізняти, як саме приходять відповіді і якими вони є. Для кожного це може бути по-різному, і навіть у кожному випадку у різний спосіб. Я знаю, що якщо ми підготуємо себе, щоби Святий Дух постійно був з нами, то зможемо чіткіше бачити і розуміти відповіді на свої молитви.

Чи йду я вперед і дію?

Останнє запитання: Чи впорядковую я своє життя згідно з відповідями, які отримую на свої молитви? Чи дію я після цього?

Я знаю, що Господь чує молитви і відповідає на них. Але я також вважаю, що якщо ми постійно молимося, але не слухаємо і не робимо відповідно, то не достукаємося до Нього в майбутньому. В Ученні і Завітах 101:7–8 ми читаємо:

“Вони не поспішали прислуховуватися до голосу Господа Бога свого; тож і Господь Бог їхній не поспішає прислуховуватися до їхніх молитов, відповідати їм у день їхнього збентеження.

У день свого спокою вони легковажно ставилися до Моєї поради, а в день свого збентеження через необхідність вони шукають Мене”.

Коли ми отримуємо від Господа відповіді, ми повинні з довірою і впевненістю іти далі. Не думаю, що Йому радісно, коли ми постійно прагнемо ще однієї відповіді, вже маючи одну. Нам слід пам'ятати, що саме Він нам дав, і діяти в цьому з вірою.

Чи буває, що я відчуваю, що мені не хочеться молитися?

А зараз, пробачте мені, але я хочу поставити вам ще одне запитання. Чи буває, що ви відчуваєте, що вам не *хочеться* молитися?

У 2 Нефій 32:8 ми читаємо: “Бо якби ви прислухалися до Духа, Який вчить людину молитися, ви б знали, що повинні молитися; тому що злий дух не вчить людину молитися, а вчить її, що вона не повинна молитися”.

Президент Бригам Янг учив: “Не має значення, хочеться нам з вами молитися чи ні—коли настає час молитися, молись! Якщо вам не хочеться молити-

ся, молись, доки не захочеться!” (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe [1954], 44).

Мої дорогі юні брати і сестри, ви—на стартовій позиції свого життя. Зараз новий навчальний рік, час для нових пригод, нових стосунків—можливо, вічних стосунків. Ви багато в чому тільки починаєте жити зараз. Перед вами багато важливих рішень. Стосовно них Небесний Батько багато чого чекає від нас. Він чекає, що ми будемо робити все, що в наших силах,—думати, працювати, розвиватися. Але якщо ми готові зробити це у Його спосіб, віддавши своє життя в Його руки, то так буде набагато легше. І рішення будуть правильні.

У Путівнику по Писаннях ми читаємо: “Мета молитви—не змінити Божу волю, а забезпечити для себе та інших благословення, які Бог уже бажає дарувати, але про які ми мусимо попросити, щоб одержати” (“Молитва”, с. 110).

Ми всього-на-всього маємо смиренно звернутися до Нього і питати, а потім чути і прислухатися. Коротше кажучи, життя не має бути таким тяжким, яким ми іноді робимо його. В 3 Нефій 18:18–20 ми читаємо:

“Ось, істинно, істинно кажу Я вам, ви повинні пильнувати і молитися завжди, щоб не увійти у спокусу; бо Сатана жадає володіти вами, щоб він міг просіяти вас, як пшеницю.

Отже, ви завжди повинні молитися Батькові в Моє ім'я;

І чого б ви не попросили у Батька в Моє ім'я, того, що є правильним, віруючи, що отримаєте, ось це буде дано вам”.

Наслідуймо приклад Нефій! Звернімося до нашого Батька Небесного у смиренній молитві! Приймемо безмежні благословення, які Він приберіг лише для нас і наших сімей!

Я знаю, що Бог живе! Ісус Христос живе! Вони знають кожного з нас. Вони люблять кожного з нас. Вони чекають на нас. Нехай ми не зволікаємо й звертатимемося до Них у смиренній молитві! В ім'я Ісуса Христа, амінь.